

Prkotiny

Jubilejní 10. číslo

literárně-kulturně-filozoficky-
fotograficky-komicky-
načasově-dočasně-loyální skládanka

Vychází
7. ledna 2006

Vydává
Kulturní společnost Prkotiny

Předvánoční všehochut'

Vánoce u nás doma

U nás doma prožívá každý člen rodiny Vánoce jinak. Mladší sourozenci jsou tak natěšení, že stojí skoro celý den u zamčených dveří a dívají se klíčovou dírkou, co tam je. Pro mě Vánoce znamenají, že se hlavně vyspím a najím, i když nějaký ten dárek se také hodí. Pro rodiče to znamená hlavně pečení cukroví, lítání po městě a jiné přípravy. I když říkají, že Vánoce jsou jen práce, tak si myslím, že jsou taky rádi, že si mohou trochu odpočinout od práce. Rozhodně se na Vánoce všichni těšíme.

/Dominik Lachman, VIII, jako vždy nad věcí/

Vánoční přípravy

Vánoční přípravy u nás jsou krátké a zbrklé. Každý je hned zaneprázdněn pečením, válením těsta a obtiskováním formiček. Kdybych to měla říct takhle, tak celý ten čas, co tomu dáváme, je v háji. Den před Vánoci věšíme na stromeček poslední baňku a ozdoby a dopékáme poslední zbytky cukroví. Zdobení stromečku a zabalování nakoupených dárečků mě velice baví. O Vánocích je jen jedna věc, kterou upřímně nesnáším, a to je zabíjení toho krásného kapra, který si plave v naší vaně. Můj názor je, že by jsme tu ubohá zvířata měli ušetřit, a raději bramborový salát zpestřit něčím, co se nemusí klepat kladivkem do hlavy. Před touto „prací“ se raději utíkám vždy schovat do obůváků a dělám něco, co mě baví, abych na toho chudáčka kapra nemyslela. Ale vzpomenu si na něj při štědrovečerní večeři, kdy je kapr na mém talíři... No prostě hrůza...

/Iveta Dostálová, VIII; by jsme – co to je?/

Potěšení

Já, kdybych měla potěšit našeho milovaného třídního, bych se asi hodně učila a nechala bych se vyzkoušet. Dostala bych za jedna a má radost by byla dvojnásobná. Jednak bych měla radost z dobré známky, jednak z toho, že má pan učitel zase jednou za uherský rok dobrou náladu a jeho úsměv nás všechny pohladí po tvářích. Ale to by se mi do toho muselo chtít...
Ale co bych neudělala pro „Martínka“. Díky němu padá sníh, protože kdyby se našel a nepřišel na bílém koni, Vánoce by byly bez sněhu, a to by nebylo ono... (zbytek prozatím cenzurován)
/Marie Ryliaková, IX /

Óda na pana učitele

Pan učitel je velký znalec
porazí i silný váleč
Je nejchytřejší, nejmoudřejší
to každý ví
ale nikdo mu to nepoví
Všechno zná
a taky všechno má
(Následující pasáž byla cenzurována)
Umí spisovně mluvit
a třídu umí i pořádně ztlumit
Spisovnost je pro něj hlavní
možná přistě budeme slavní

/Denisa Šimková, VJ/

Milý Ježišku,

moč tě ploším o spousty věcí. Strašně moc bych si přála dvě panenky is domeškem pro ně a spouštu hraček. Jako třeba plyšového pejska. V celém roce jsem byla velice hodná, například jsem pomáhala mojí mamince s úklidem doma, byla jsem nejhodnější a nejšíkovnější v celé naší třídě, tak doufám, že mi mě přání splníš. Ne jak minulý rok, kdy jsi mi přinesl jen hnusné oškubané koště s rozbytými ozdobami. Z atím ahoj, Ježišku.

Tvoje Erička

/poněkud dětinská Erika Tajmrová, IX;

Vánoce kdysi dávno

Já si myslím, že kdysi dávno šli nejdříve do lesa s pilkou a uřezali nějaký strom. Doma sušili ovoce, například jablko, a pak to zavěšovali na stromek. Na stromku také byly svíčky, ale né elektrické, někdy se stalo, že stromek vzplanul. Ale na to si dávali pozor, takže měli u stromku kýbl vody, aby to mohli uhasit. Nejdříve si sedli ke stolu a začali jíst – byla to zejména ryba a brambory. Spolu u stolu pověčeli a pak šli ke stromku, kde měli dárky. Kluci dostávali ručně vyřezávaná autička a dívky zase panenky. Celá rodina byla ráda, že je na Štědrý den doma.
/Zdeněk Heneberg, VIII/

Pohádka o růžovém království a jednom černém učiteli

z cyklu „Jak potěšit pana učitele“

Bylo nebylo jedno bohaté království, ale nebylo to obyčejné království, bylo růžové. Úplně vše bylo růžové – lesy, voda v řekách, domy, šaty, no prostě vše, na co si vzpomenete. Jen na královském dvoře byl někdo, kdo růžovou neměl rád. Jmenoval se ... (poznámka redaktora: říkejme mu třeba Dlouhý Bídlo) ..., učitel na královském dvoře. D. B. chodil jen v černé, snažil se bojovat a ničit vše růžové. Ale stalo se něco nevídaného.

Jednou se procházel po královských zahradách, a když pohlédl k oknům princezny, projel mu mráz po zádech, protože krásnější modrookou blondýnu v růžové už dlouho neviděl. Naposledy svoji bývalou zákyni Marcelu Mikšíkovou. Sice neměl růžovou rád, ale do princezny se bláznivě zamiloval. Jedno však bylo jasné, že každý jsou z jiné společenské vrstvy. Ale on se nevzdával. Vždy, když princeznu učil, zamilovaně se na ni koukal. Asi po dvou týdnech se zase stalo něco nevídaného, náš milý pan učitel se oblékl do růžové.

Když ho v růžové uviděla princezna, tak se bláznivě zamilovala a Nešpor ji požádal o ruku. A za měsíc byla svatba. Samozřejmě růžová. Oba si řekli své „ano“ a žijí šťastně, růžově, až doteď.

/sci-fi pohádka Eriky Tajmrové, IX/

Dost dobrý chtip

Proč mají kačeny mezi prsty plovací blánu? Aby mohly zadupávat hořící oheň! A proč mají sloni tak velké nohy? Aby mohli zadupávat hořící kačeny!

/známý vtípálek a ... Tobiáš Kučera, IX/

NAŠE VÁNOCE

RÁNO VSTANEME, UDĚLÁME SI SKVĚLOU SNÍDANI,
ZAJDEME NA HRBYTOV. POTOM SI UDĚLÁME MALÍ
OBĚT, VĚTŠINOU JEN POLÍVKU. PO OBĚDĚ SE DÍVÁME
NA FILMY, CO DÁVAJÍ V TELEVIZI. KOLEM 7. HOD.
VEČER ZAZVONÍ JEŽÍŠEK A MI SE HRNEME KE
STROMKU, KDE SI ROZBALÍME DÁRKY. POTOM JDEME
SPÁT, A MEZITÍM BOUCHNEME ŠAMPUS A OSLAVÍME
TO.
/DALIBOR MATĚJKA, VIII/

TEĎ UŽ VÍME, PROČ TAK PŘÍŠERNĚ PÍŠE,
ZA VŠE MŮŽE DÉMON ALKOHOLO/

Obraz se původně jmenoval

Jupí! Škola končí!

Po mém důkladném
zákroku byl přejmenován
na

Ach, umírám!
To je škola škoda!
Život pro mě končí!

Autor
asi akýsi Anonymuss

Při písemné práci z dějepisu

Žáci deváté třídy se vždy při písemné práci rozpovídají. Kladou různé otázky panu učiteli, aniž by si je předem rozmysleli. Petr kývá hlavou a naznačuje mi, že neví. Zřejmě se neučil, nebo učil, ale vynálezci se mu vykoufili z hlavy. Všichni přemýšlí, co napsat. Míša je nervózní a hraje si s prsty. Je ticho. Jde slyšet jen zvuk propisek, kterými žáci píší písemnou práci. Marie III překládá papír a začíná psát na druhý list formátu A5.

Vojta si hraje s tužkou, dívá se z okna a přemýšlí. Kristi vytáhla z pouzdra gumu. Vypadá to, že se chystá malovat, a taky asi bude gumovat. Erika se rozpovídala. Ondra se nudí. Má ořpenou hlavu o levou ruku. Markéta si nemůže vzpomenout na jedno slovo a snaží se ho nahradit jiným slovem (bombardovali). Kryštof je nervózní, dupe nohou. Daniel je chytrý člověk. Na každou otázku má dost popsaných řádků. Peťan neví, co znamená slovo ultimátum. Marcela také ne. Eliška písemnou práci dopsala a šla na chodbu. Erika šla za chvíli za ní. Pak i Vojtěch a Markéta.

Doufám, že pan učitel bude mírný, aby nezkažil tříde známky.

/pozorovatelka Kristýna Jašková, IX/

